

Xhelaledin Rumi (1207-1273)

Kënga e kallamit

Dëgjoje fyellin si tregon historinë e tij, si vajton i trishtuar për ndarjen:
"Qëkurse më ndanë nga kallamishtja,
tingulli im i ëmbël i ka bërë të qajnë burra e gra!
Një zemër dua, një zemër të copëtuar nga ndarja e Mikut,
që mund t'i shpjegojë pasionin e mallit të dashurisë.
Se kushdo mbetet larg nga origjina e vet,
përherë kërkon kohën kur ishte bashkuar me të!
Unë në çdo tubim kam vajtuar me notat e mia rënkuese,
shok gjithnjë me fatkeqtë dhe me të lumturit,
dhe të gjithë patën iluzionin sikur ishin miqtë e mi, dhe askush
nuk kërkon në zemrën time të fshehtë time më të thellë.
Por e fshehta ime nuk është larg, jo, nga rënkimi im:
janë sytë dhe veshët që s'e kanë atë Dritë!
Nuk e vesh trupin shpirti, nuk e vesh shpirti trupin:
megjithatë shpirtin s'e sheh dot njeri".
Zjarr është kjo klithmë e fyellit, jo erë, dhe ai që s'e ka këtë
zjarr e meriton të tretet në hiç!
Është zjarri i dashurisë që i ka rënë fyellit,
është flaka e dashurisë që e ndezi verën.
Fyelli është shok besnik i atij që e ndanë nga një mik;
ende na sëmbojnë zemrën meloditë e tij.
Kush ka parë ndonjëherë një kundërhelm dhe helm si fyelli?
Kush ka parë ndonjëherë një shok të besës e një dashnor si fyelli?
Fyelli na tregon për një shteg të skuqur i tëri nga gjaku,
na tregon edhe historitë e dashurisë së Maxhunit:
vetëm atij që është jashtë shqisave i besohet kjo shqisë, gjuha
s'ka myshterinj të tjerë veç veshit.
Ditët na shqetësonin me dhimbjen, ditën morën përdore mundime zjarri.
Nëse ditët tona shkuan thuaj, "S'i kam frikë!" Po Ti, Ti mos shko,
Ti që je më i kulluari nga të gjithë!
Por gjendjen atij që është pjekur asnjë aguridh s'e kupton;
E shkurtër pra le të jetë fjala ime. Lamtumirë!

Teksti është dhënë në një përkthim të lirë të prof. Jorgo Bulos.